

"The Vibrant Parish – a place to encounter the living Christ," the Pastoral Letter of His Beatitude Sviatoslav and other sobor documents are available on the Eparchial website: www.stamforddio.org

Preparing for our Eparchial Sobor

Stamford, CT November, 2012 Volume 3

Divine Liturgy & Holy Mysteries

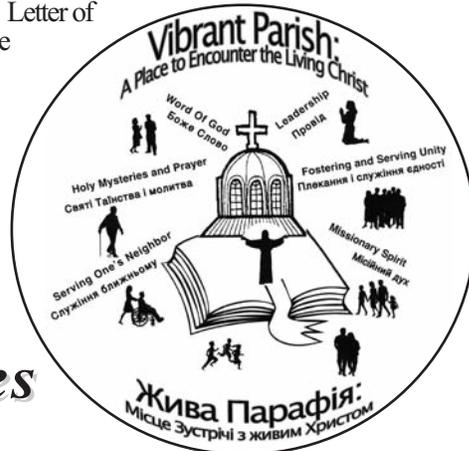
From the Desk of Bishop Paul

Those of us who live in the New York City metropolitan area have recently lived through Hurricane Sandy and, in its aftermath, many of us have had the unfortunate experience of being without electric power for hours if not days. Being without power, while not life-threatening in and of itself, radically changed our lives for the time it lasted. Normal life was impossible. And it made us realize just how much we depend on the invisible current of electricity that comes into our homes and powers our day-to-day existence.

The Divine Liturgy powers our spiritual life in much the same way that electricity powers our homes. In a very real way, the graces that we receive by our active participation in the Divine Liturgy are like heaven-sent generators that fill us with spiritual power that gives us the strength to resist temptation and sin and helps us to live each day in a Christian way.

We read in the Acts of the Apostles that the earliest Christian community in Jerusalem would always gather together for prayer and the breaking of bread. In other words they, even then, would meet to celebrate the rudimentary rite that would eventually evolve into the Divine Liturgy we celebrate today, because they knew it was vital for the life and growth of their community.

What was true then is still true today. The Divine Liturgy is the center and summit of our life as a praying Christian community. It is that act that we do as a parish community that is both finite and infinite, that incorporates the present with the past and future, and is a slice of heaven on earth. It is our source of heavenly power because Christ comes to us in the Holy Eucharist. Without it our spiritual life is fruitless and even our physical life is deadened. Realizing this, the question that each of us should ask ourselves is: Do I make active participation in the celebration of the Divine Liturgy in my parish church a priority in my life? And if not, why not?

From the Vocations Office

In the Church, all Christians help one another to discover and fulfill their own vocation by listening to the Word of God in prayer, by participating in the Sacraments, and especially by gathering as a community for the Divine Liturgy.

The Holy Eucharist is a source of ones Christian life. In a sense everything that we do in the Church leads to the Eucharist and flows from the Eucharist. Therefore frequent participation in the Divine Liturgy and sacraments can help a person to discern one's vocation to the priesthood or religious life. Discernment is not just about deciding what to do in life. It really is much more about who we are as a person. In essence discernment is about making decisions and choosing a path in life that God calls us to. So, each of us should ask "Who does God want me to be?" and not "What do I want to do with my life?"

The sacraments and especially participation in the Holy Eucharist help us to sanctify our life, to make us holier and to build up good habits of holiness. The more we participate in the sacraments the more we learn about Christ and ourselves. The more we know about Christ, the more we are able to understand our own vocation. If you want to know what God wants, you have to talk to Him. You have to pray! Remember that God's will, his plan for you does not happen without your free cooperation.

Youth Corner

There are hundreds of opinions on why young people do not attend the Divine Liturgies as they should. Some say it's the priest's fault, others say that it is really their upbringing that matters here, and still others would even blame it on the way the choir sings. All of the above, of course, have some sort of influence; however, the truth of the matter is much deeper. The willingness to attend the Liturgy on Sunday really depends on our faith and our faith alone. If one really believes in Jesus Christ, as God and Savior, there is no way he or she can miss the Liturgy on Sunday.

It is precisely at the Liturgy that we live through everything that has been done for us by Christ, namely, His life, death on the cross and the resurrection. Most importantly, Christ himself commanded his followers to celebrate it in memory of Him at the Last Supper, the first Divine Liturgy (Lk. 22:19). One cannot call himself or herself a follower of Jesus if he or she is not doing what Christ had commanded, namely, to celebrate the Divine Liturgy, the Last Supper of today, in memory of Him.

In conclusion, dear friends, I would ask you the next time you are in church for the Liturgy, please, pick up a prayer book and try to follow the Divine Liturgy throughout the service. Pay attention to each word and try to relate it to the life of Christ Himself. Do that and the Liturgy will never be the same for you again.

From the Office of Religious Education

“The summit of the religious life of the church is the Divine Liturgy (from the Greek liturgia - ‘public work’) - God serving people and people serving God. During the Divine Liturgy, the Father brings us into the fullness of life by gifting us with His Son. The Son gives Himself to us as food on the table of the Word and the Table of His Body and Blood, so that we may become co-body and co-blood with Him and take part in His Divinity. The Church, accepting Christ’s gift through the Holy Spirit, responds by giving itself back to Him, so that Christ can live and work in her, as in His own Body. In this way, Christ, the Head of the Church, together with the Church, which is His Body, offers the Father praise and glory for her completed salvation, through the Holy Spirit.” (translation of **Christ Our Pascha**, p. 119, # 344)

During the Divine Liturgy we are brought face to face with our God. While the Royal Doors are open, we are given the great gift of entering into the Kingdom of God for a brief moment. God, on the throne of the altar, allows us to experience the Kingdom while we still journey, here on earth. We are welcomed by Christ, on the iconostas, and led to God on the altar by the priest. We are taken out of the world in which we live and into the world in which God lives, through the sights of icons, of gold and color; through the sounds of music and chanting; and through the smell of incense into a realm that is not our own.

Finally we are touched by God Himself as He enters into our very being through the Body and Blood of His Son. We become one with God through the reception of the Holy Eucharist. (From the Greek, *eucharistia* means thanksgiving.) We are then sent out to be Christ for one another. What better form of thanksgiving and worship can we give, than to allow Christ to work through us.

From the Office of Family Life

It is important to note, that in his Pastoral Letter Patriarch Sviatoslav is encouraging faithful to often participate in the Holy Mysteries (Sacraments) “. . . regularly, if possible even daily”, and to cultivate daily personal and family prayer. Family participation in the liturgical life of the Church is of outmost importance! Priests and Christian pedagogues always suggest for a family to attend the Divine Liturgy with the children, except in the situation when the children are sick. The Lord himself said: “Let the little children come to me, and do not stop them. . .” (Mt. 19:14).

It is important to teach children to attend Church services by parents own good example. On Sunday morning the entire family always should go to the church. It is a venerable and unchanged tradition that we ought to keep. It is the same as the rules of personal hygiene that we teach children to keep daily. A child, in a growth process, will soon start searching for a personal reason to believe in God and follow him. Parents ought to teach children the rule of faith, but above all, participation in the Sunday Liturgy should be considered as a basic rule. A good practice of attending Church services on Sunday forms in a child appreciation of common prayer and a joy in being with God. This practice helps to fulfill third of the Ten Commandments and show how to do it with joy and thanksgiving to the Lord. In order not to make Sunday’s church participation a burden and obligation for the children, parents should strive to make Sunday morning a happy event that children are always looking forward. It would be a good tradition after the Sunday’s Divine Liturgy if the entire family can gather for a common meal or take a walk together. Then the Sunday’s Liturgy participation becomes a part of a great Sunday tradition that will stay in a memory of a child forever as happy moments of the childhood.

From the Office of Ongoing Priestly Formation

The Eucharist and the Holy Priesthood are two sacraments born together, whose fate is permanently tied together. The priestly ministry reaches its summit in the celebration of the Eucharist, which is the source and center of the Church’s unity.

Blessed John Paul II often spoke that the Eucharist is the principal reason of the priesthood. So profoundly interconnected are priesthood and Eucharist, he says, that “there can be no Eucharist without the priesthood, just as there can be no priesthood without the Eucharist.”

The gift and mystery priests receive is truly extraordinary. Daily experience teaches us that it will be preserved, thanks to an un-failing acceptance of Christ and nourished by constant prayer. Our parishioners want to see us above all as “men of prayer”. Whoever comes into contact with priests must be able to experience God’s mercy and faithful love in our words and behavior.

In our priestly ministry, in celebrating Holy Sacraments, and especially in the celebration of the Divine Liturgy we constantly must return our thoughts full of the emotion and enthusiasm of our first “yes” on the day of our priestly ordination? “Here I am!” we responded to Christ who called us to work for His Kingdom in the Lord’s Vineyard. We must say ‘Here I am!’ every day, fully aware of being invited to serve a special role for our parish community. Most importantly, all of us together are called to grow in holiness, that is, to become a holy nation. What does this mean? Everything that we do in our parish life, our Eastern-Christian liturgical and prayer life has but one purpose: to sanctify the time and life of those to whom the Lord has sent us!

From the Office of Diakonia

Our celebration of the Divine Liturgy, by its nature has a dual aspect: it was instituted by Our Lord: “Do this in remembrance of me”, as such, it is a gift from God, but it is also the community in action; our response to God’s gift. The celebration of the Divine Liturgy calls us together, constitutes us a faith community, who come together not to be served, but to respond to one another’s needs: spiritual, moral and physical. We cannot love our neighbor if we do not know our neighbor. The first deacons were not called to serve a liturgical function, but rather minister to the everyday needs of the community. The young need to learn how to pray, so teaching Catechism is so important in our communities. The elderly need to remain in contact with the community so visits and communication are important for them. We all need to grow in faith and love, and so we need time for prayer, reflection and study. The deacons in our parishes respond to these needs through teaching, organizing prayer and study groups, and by assisting the pastor to prepare the faithful for the reception of the sacraments. In this way we continue to grow in faith and love, and become a vibrant faith community.

Підготовка до Єпархіального Собору

Стемфорд листопад, 2012 число 3

Божественна Літургія & Св. Таїнства

З Канцелярії Єпископа

Ми, які проживаємо на території Нью-Йорку, нещодавно були свідками гурегану Сенді, внаслідок чого багато з нас залишилися без електрики протягом кількох годин, а навіть, днів. Хоча залишитися без світла, не є небезпечними для життя, проте, це радикально змінило наше життя протягом цього часу. Нормальне життя стало неможливим і це змусило нас призадуматися над тим, наскільки ми залежні від невидимого електричного струму, який приходить у наші домівки і приводить у дію наше щоденне життя.

Божественна Літургія зміцнює наше духовне життя таким самим способом, як електричний струм – наші домівки. Дійсно, ті ласки, які ми отримуємо через нашу активну участь у Божественній Літургії, є своєрідними генераторами з неба, які наповнюють нас духовною силою, яка зміцнює нас перед спокусами та гріхом та допомагає нам жити щоденно по-християнськи.

В Діяннях Апостолів читаємо, що найстарша християнська спільнота в Єрусалимі завжди збиралася на молитву та на ломання хліба. Іншими словами, вони, навіть тоді, зустрічалися для проведення головного обряду, який згодом переріс у Божественну Літургію, яку ми сьогодні служимо, тому що вони знали, що вона була необхідною для життя та зростання їхньої спільноти.

Те, що було істиною у ці часи залишається істиною до сьогодні. Божественна Літургія – центр та вершина нашого життя, подібно, як молитва у християнській спільноті. Це дія, яку ми здійснюємо як парафіяльна спільнота, яка є завершена і незавершена, і яка поєднує теперішнє з минулим та майбутнім та є частинкою неба на землі. Вона є нашим джерелом небесної влади, тому що Христос приходить до нас у Пресвятій Євхаристії. Без цього наше духовне життя є даремним та навіть наше фізичне життя є омертвілим. Усвідомлюючи це, кожен з нас повинен себе запитати: Чи моя активна участь у Божественній Літургії у парафіяльній Церкві є пріоритетом мого життя? І якщо ні, тоді чому – ні?

Відділ у справах покликання

Усі християни допомагають один одному відкривати та здійснювати своє власне покликання, слухаючи Слово Боже у молитві, приймаючи Св. Таїнства та, особливо, беручи участь у Божественній Літургії, як спільнота

Св. Євхаристія – це джерело нашого християнського життя. Загалом все, що ми робимо у Церкві провадить до Євхаристії та випливає з Євхаристії. Тому, часта участь у Божественній Літургії та Св. Таїнствах може допомогти особі розпізнати покликання до священства чи богопосвяченого життя. Розпізнання не стосується лише рішення щодо нашого життєвого вибору. Воно є набагато більшим і говорить про нас, хто ми є, як особи. Насправді, це – рішення та вибір дороги у житті, на яку Господь нас кличе. Тому, кожен з нас повинен запитати себе «Яким Бог хоче мене бачити?» а не «Що я хочу робити у моєму житті?»

Св. Таїнства та особливо участь у Св. Євхаристії допомагають нам освячувати наше життя, роблять нас святішими та формують добрі навички святості. Частіша участь у Св. Таїнствах допомагає нам більше пізнавати Христа та себе самих. Пізнаючи краще Христа, ми краще усвідомлюємо наше власне покликання. Якщо ти хочеш знати, що Бог хоче, ти повинен з ним розмовляти. Ти повинен молитися! Пам'ятай, що Божа воля та його плани для тебе не здійсняться без твоєї свобідної співпраці.

Молодіжна Рубрика

Існує багато різних думок щодо того чому молоді люди не беруть участь у Службі Божій так як цього потрібно. Дехто вважає, що це вина священника, інші говорять, що це виховання, а ще інші - звинувачують поганий спів хору. Усі ці причини мають вплив, проте, за правдою потрібно шукати глибше. Насправді, бажання брати участь у Святу Літургію залежить від нашої віри. Якщо, хтось дійсно вірить в Ісуса Христа, як Бога і Спасителя, то він чи вона не може без поважної причини пропустити Святу Літургію в неділю.

Адже, саме під час Літургії ми переживаємо через усе, що було зроблено заради нас Христом, а саме, Його життя, смерть на хресті і воскресіння. Найважливіше, що Христос сам заповів своїм послідовникам святкувати Літургію в пам'ять про себе на Останній Вечері, першій Святій Літургії (Лк. 22:19). Ніхто не може називати себе послідовником чи послідовницею Христа, якщо він чи вона не виконує заповіді Ісусової, а саме, святкувати Літургію, сучасну Останню Вечерю, в пам'ять про Нього.

На кінець, дорогі друзі, хочу вас попросити наступного разу коли будете в церкві на Святій Літургії, будь-ласка, відкрийте молитовник та слідкуйте за молитвами виголошеними на службі. Приділяйте увагу кожному слову та подумайте, до яких подій з життя Христа, та чи інша частина Літургії відноситься. Зробіть це і побачите, що подібна активна участь у службі зробить її цікавою та духовно корисною.

Відділ Релігійного Виховання і Катехизації

«Вершиною богослужбового життя Церкви є Божественна Літургія (з грецької літургія – «спільне діло») – служіння Бога людям і людей Богові. На Божественній Літургії (або Службі Божій) Отець уводить нас у повноту свого життя, даруючи нам Сина. Син же дарує нам Себе Самого на поживу в трапезі Слова й трапезі Тіла й Крові, щоб ми стали з Ним «співтілесні та співкровні» й мали участь у Його Божестві. Церква, приймаючи цей дар Христовий у Святому Дусі, відповідає Йому приношенням себе самої, щоб Він жив і діяв у ній як у своїм Тілі. Отак Христос, Глава Церкви, разом із Церквою, яка є Його Тілом, приносить Отцеві у Святому Дусі хвалу й благодарення за здійснене спасіння.» (Христос Наша Пасха. ст. 119, # 344).

Під час Божественної Літургії ми знаходимося віч на віч з Богом. Коли Царські Ворота відкриті, маємо – бодай на которко – можливість вступити в Царство Небесне. Бог, із престолу, дозволяє нам відчутти Своє Царство ще під час нашої мандрівки на землі. Вітає нас Христос на іконостасі, а священник впроваджує нас до престолу. Ікони, сяйво золота та пречудових барв, звук музики та співу, та запах кадила піднімають нас з цього земного світу в яким живемо у світ Господній.

А вкінці, коли приступаємо до Святої Євхаристії, сам Господь особисто контактується з нами Тілом і Кров'ю свого Сина. Тоді, ми одні з Богом (з грецького, євхаристія – «подяка»). Після причастя, ми покликані бути Христом один одному. Нема кращої подяки і хвали Богові, як дозволити Христові діяти через нас!

Відділ у справах родинного життя

Варто зазначити, що Глава УГКЦ у своєму Пастирському Листі заохочує вірних до частішої участі у Святых Таїнствах «...регулярно, по змозі навіть щодня...» та до родинної та особистої молитви. Участь родини у літургійному житті Церкви є надзвичайно важлива. Священнослужителі та християнські педагоги радять: брати дітей з собою на Літургію, за винятком тих випадків, коли діти є хворі. Сам Спаситель каже: «Пустіть дітей, і не бороніть їм приходити до Мене...» (Мт. 19:14).

Дітей слід навчати відвідування храму власним прикладом. Недільного ранку уся родина завжди іде до храму, і – це незмінне правило, якого слід дотримуватися, подібно як правил особистої гігієни чищення зубів, щоденного вмивання, які діти засвоюють.

Виростаючи, дитина сама починає шукати самостійно підстав для віри та Бога своїм особистим шляхом. Батьки повинні бути готові навчати дитину релігійних правд, але сама участь у недільних богослуженнях повинна бути для дитини чимось на зразок закону.

Практика недільної участі родини у богослуженнях формує у душі дитини вартість гуртуватися родинно, спільно молитися, ходити до церкви та переживати радість Божої присутності. Ця практика пригадує про потребу виконання третьої Божої заповіді і показує, як робити це радісно і з подякою Господеві. Попри все, щоб ця недільна участь у Літургії не стала для дітей важким обов'язком, батькам слід намагатися зробити цей недільний ранок радісним та очікуваним, створюючи святковий настрій в дорозі до храму. Гарним звичаєм було б після Літургії усій родині зібратися на спільний обід, або разом вирушити на прогулянку. Тоді недільний похід до церкви стане чудовою частиною неділі. А такі дні згодом стануть гарними спогадами дитинства.

Відділ у справах священничого виховання

Євхаристія та Святе Священство – це два Таїнства, які народжені разом та перебувають у постійному зв'язку. Священниче служіння досягає своєї вершини у служінні Євхаристії, яка є джерелом та центром церковної єдності. Блаженний Іван Павло II часто говорив, що Євхаристія є головною причиною священства. Тому, між священством та Євхаристією існує глибокий взаємозв'язок, він каже, що “не має Євхаристії без священства, подібно як немає священства без Євхаристії.”

Дарунок і таємниця отримані священником є справді надзвичайні. Щоденний досвід нас навчає, що це збережеться завдяки незмінному прийняттю Христа та плекатиметься через постійну молитву. Наші парафіяни хочуть бачити нас понад усе як “людей молитви”. Той, хто б спілкувався із священником, повинен відчутти Боже милосердя та вірну любов у наших словах та поведінці.

У нашому священничому служінні, під час уділення Св. Таїнств чи під час служіння Літургії, ми постійно повинні повертати наші думки сповнені емоцій та ентузіазму до нашого першого “так” сказаного у день наших священничих свячень? “Я – тут” – ми відповіли Христові, який покликав нас до праці для свого Царства у Господньому Винограднику. Ми повинні щоденно казати: “Ось я – тут”, повністю усвідомлюючи своє запрошення до служіння особливим чином для нашої парафіяльної спільноти. Найважливіше, що ми всі разом – покликані зростати у святості, тобто ставати святим народом. Що це значає? Все, що ми робимо у нашому парафіяльному житті, наше Східно-Християнське літургійне та молитовне життя має одну мету: освячувати час та життя тих до кого нас послав Господь!

Відділ у справах Дияконії

Служіння Божественної Літургії за своєю природою має подвійний аспект: її встановив наш Господь, кажучи : “Робіть це на мій спомин”, вона також є даром Божим, спільною дією, нашою відповіддю на цей Божий дар. Служіння Божественної Літургії збирає нас разом, будує нас як спільноту віри, яка сходиться не для того, щоб її служити, але для того, щоб відповідати на потреби інших: духовні, моральні та фізичні. Ми не можемо любити наших ближніх, якщо ми їх не знаємо. Перші диякони не були покликані, щоб виконувати літургійні функції, але для того, щоб служити щоденним потребам спільноти. Молодь потребує навчатися молитви, тому навчання Катехизму є таким важливим у наших спільнотах. Старші потребують контактувати із спільнотою, тому відвідини та спілкування є дуже важливі для них. Нам усім слід зростати у вірі та любові, і тому нам потрібен час на молитву, на роздуми та на навчання. Диякони у наших парафіях відповідають на ці потреби через навчання, організування молитовних та навчальних груп, а також через допомогу пароху у приготуванні вірних до прийняття Св. Таїнств. Таким чином ми продовжуємо зростати у вірі та любові та ставати живою спільнотою віри.

